

Sygn. akt I A Cz 618/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym w składzie :

Przewodniczący: SSA Ewa Tkocz

Sędziowie: SA Tomasz Ślęzak (spr)

SA Joanna Naczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2018 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) w L. (Federalna Republika N.)

przy udziale R. B. i (...) Zakładów (...)

(...) Spółki Akcyjnej w K.

o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego

na skutek zażalenia uczestnika postępowania R. B. od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 10 kwietnia 2018 roku, sygnatura akt I Co 116/14,

postanawia:

- 1) zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalić wniosek w stosunku do R. B.;
- 2) zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika R. B. kwotę 60 (sześćdziesiąt złotych) z tytułu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSA Joanna Naczyńska SSA Ewa Tkocz SSA Tomasz Ślęzak

Sygn. akt I A Cz 618/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawca (...) z siedzibą w L. wniósł o stwierdzenie wykonalności, przez nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Federalnego Sądu Najwyższego N. w^(:) L. z dnia 21 lutego 2014 r. wydanemu przeciwko (...) S.A. z siedzibą w K. (aktualnie (...) S.A.) oraz R. B., w sprawie (...), na podstawie którego dłużnicy są zobowiązani zapłacić na rzecz wierzyciela (...) w L. kwotę 688 467,42 dolarów amerykańskich wraz z odsetkami w wysokości 21 % w stosunku rocznym od dnia 22 kwietnia 2008 roku do dnia 21 lutego 2014 roku, i w wysokości 10% w stosunku rocznym od dnia 22 lutego 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 50 000 nair nigeryjskich tytułem zwrotu kosztów postępowania, co do którego to wyroku w dniu 5 czerwca 2014 r. Federalny Sąd Najwyższy N. wydał nakaz zapłaty. Ponadto wnioskodawca wniósł o zasądzenie od dłużników na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wniosku wierzyciel podniósł, że w dniu 21 lutego 2014 r. Federalny Sąd Najwyższy N. w L., w sprawie (...), wydał wyrok w sprawie z powództwa (...) N. (...) przeciwko (...) S.A. w K. i R. B. nakazujący zapłatę przez pozwanych na rzecz powoda kwotę 688 467,42 dolarów amerykańskich z odsetkami w wysokości 21% od dnia 22

kwietnia 2008r. do dnia 21 lutego 2014r. i w wysokości 10% od dnia 22 lutego 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 50 000 nair nigeryjskich. Wyrok ten stał się prawomocny. Wnioskodawca podniósł, że jego żądanie jest uzasadnione w świetle art. 1150 i nast. k.p.c. Pozwany R. B. pełni funkcję jedyne go członka zarządu Spółki (...), a w toku postępowania przed sądem nigeryjskim wskazywał jako adres do doręczeń - adres siedziby pozwanej Spółki. Wyrok Federalnego Sądu Najwyższego w Lagos z dnia 21 lutego 2014r. jest prawomocny i wykonalny albowiem w dniu 5 czerwca 2014r. został zaopatrzony w nakaz zapłaty. Wyrok ten nie został wydany w trybie zaocznym, w postępowaniu przed sądem nigeryjskim pozwani mieli możliwość obrony swoich praw na skutek prawidłowo doręczonych pism procesowych, jak też zastępstwa ustanowionego pełnomocnika, co wynika bezpośrednio z treści uzasadnienia wyroku z dnia 21 lutego 2014r. Wnioskodawca podkreślił również, że pozwana Spółka zmieniła swoją firmę na (...) „K.” S.A. (poprzednio - (...) S.A.), zaś sama zmiana firmy nie oznacza, że dotychczasowy podmiot utracił byt, podmiot ten nadal zachowuje swoją dotychczasową tożsamość prawną. Nie zaistniały też negatywne przesłanki określone w art. 1146 k.p.c. Do wniosku uprawniony dołączył między innymi urzędowy odpis wyroku z dnia 21.02.2014r. z uzasadnieniem z adnotacją z dnia 5.06.2014r. o jego wykonalności w postaci wydania nakazu zapłaty, pismo Federalnego Sądu Najwyższego w N. z dnia 9.10.2014r. o prawomocności wyroku z dnia 21.02.2014r., uwierzytelnione przekłady wyroków na język polski. W dalszym toku postępowania wnioskodawca przedłożył także następujące dokumenty wraz z ich przekładem na język polski - kopię pozwu złożonego 22.04.2008r. w sprawie (...), kopię potwierdzenia doręczenia odpisu pozwu pozwanym, kopię pisma pełnomocnika pozwanych z dnia 29.04.2009r. do sprawy (...), zawierające zaprzysiężone oświadczenie o umocowaniu do reprezentowania ich w tym postępowaniu oraz kopię orzeczenia incydentalnego wydanego w sprawie (...) w dniu 10.05.2013r. na skutek wniosku pozwanych z dnia 12.02.2013r

Uczestnik postępowania R. B. wniósł o oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności i zasądzenie od wnioskodawcy zwrotu kosztów postępowania. Uczestnik podniósł, że nie zostały spełnione wymogi formalne przewidziane w art. 1147 k.p.c., gdyż do wniosku wierzyciel nie dołączył dokumentu stwierdzającego, że orzeczenie jest prawomocne. Pismo z dnia 9 października 2014r. dotyczy sprawy z 2008r. i (...) S.A. i (...). a nie (...) S.A. i R. B.. Uczestnik wskazał, że z treści wyroku z dnia 21 lutego 2014r. wynika, że drugi poprawiony pozew został złożony 11.11.2011 r., natomiast on nie otrzymał zawiadomienia o toczącym się postępowaniu na podstawie tego pozwu, jak również nie udzielał pełnomocnictwa do występowania w sprawie pełnomocnikowi w osobie S. A.. Wnioskodawca nie przedstawił dokumentu potwierdzającego, że pismo wszczynające postępowanie przed sądem nigeryjskim zostało mu doręczone. Podał, że o tym, iż nie otrzymywał żadnych pism wszczynających postępowanie jest fakt wskazania przez wierzyciela adresu firmy, która już nie istnieje. Nigdy osobiście nie zawierał z wnioskodawcą żadnych umów i nie czuje się odpowiedzialny. Do 2009r. nie był członkiem zarządu pozwanej Spółki i nie wskazywał, że jest umocowany do zaciągania jakichkolwiek zobowiązań. Uczestnik podniósł też, że nie można nadać klauzuli wykonalności, gdyż zachodzą przeszkody opisane w art. 1146 § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2017r. Sąd Okręgowy zawiesił postępowanie w sprawie w stosunku do uczestnika (dłużnika) (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. albowiem w składzie organów osoby prawnej będącej stroną zaszły braki uniemożliwiające jej działanie. Na skutek rezygnacji z pełnienia funkcji w zarządzie przez R. B. (wykreślenie z dniem 4.11.2016r.) spółka nie posiada organu do jej reprezentowania.

Sąd pierwszej instancji uznał, wskazując że z Federalną Republiką N. nie łączy z Rzeczpospolitą Polską umowa międzynarodowa która regulowałaby stosunki prawne w sprawach cywilnych, w szczególności w zakresie uznawania i stwierdzania wykonalności orzeczeń i kraje te nie są też stronami żadnej umowy multilateralnej normującej te kwestie prawne, co oznacza, że znajdują zastosowanie przepisy części czwartej kodeksu postępowania cywilnego - przepisy z zakresu międzynarodowego postępowania cywilnego (art. 1096 k.p.c. i nast.). i cytując właściwe przepisy tego kodeksu stwierdził, że analiza akt sprawy daje podstawę do przyjęcia, że w sprawie tej nie wystąpiły przeszkody przewidziane w art. 1146 § 1 k.p.c., które skutkowałyby odmową stwierdzenia wykonalności orzeczenia sądu nigeryjskiego. Z przedstawionych przez wnioskodawcę (wierzyciela) dokumentów wynika, że orzeczenie sądu nigeryjskiego, tj. wyrok Federalnego Sądu Najwyższego N. w L. z dnia 21 lutego 2014 r. jest prawomocne (w szczególności z pisma tego

Sądu z dnia 9 października 2014r.). Niewątpliwie, zdaniem Sądu pierwszej instancji, zarówno nakaz zapłaty wydany w dniu 5 czerwca 2014r. przez Federalny Sąd Najwyższy N. w L. (a odpowiadający w polskim prawodawstwie klauzuli wykonalności), jak i pismo z dnia 9 października 2014r. zawierające adnotację o prawomocności wyroku z dnia 21 lutego 2014r. dotyczą postępowania w sprawie wszczętego na skutek pozwu w dniu 22 kwietnia 2008r., sprecyzowanego pismem z dnia 11 listopada 2011r., przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. (obecna nazwa - (...) Spółka Akcyjna) i R. B.. Postępowanie to było prowadzone przed sądem nigeryjskim pod sygnaturą (...) i wszystkie przedłożone dokumenty dotyczą właśnie tej sprawy. Użycie skrótu „, & anor” (w znaczeniu <jeszcze jeden, inni>) nie oznacza, że dokument dotyczy innego podmiotu niż wynika to z treści wyroku wydanego w sprawie. Ponadto, żaden z dłużników nie twierdzi, że składał jakiegokolwiek odwołanie w tej sprawie, bądź występował do sądu nigeryjskiego o wszczęcie „nadzwyczajnego” postępowania. Sprawa nie należy do wyłącznej jurysdykcji sądów polskich (por. art. 1103⁽⁷⁾ k.p.c.), jak również nie została prawomocnie osądzona ani wszczęta przed sądem polskim.

Dłużnik R. B. podniósł, że nie doręczono mu pisma wszczynającego postępowanie i został pozbawiony możliwości obrony lecz na poparcie swoich twierdzeń nie przedstawił żadnych dowodów, a w konfrontacji z materiałem dowodowym zaprezentowanym przez wnioskodawcę podnoszone przez niego zarzuty są, zdaniem Sądu pierwszej instancji, całkowicie bezpodstawne. Uczestnik, według tego Sądu, miał możliwość udziału w postępowaniu przed sądem nigeryjskim w sposób wystarczający do zapewnienia obrony swych praw, przede wszystkim był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika (co wynika z treści uzasadnienia wyroku z dnia 21 lutego 2014 r, treści orzeczenia dowodowego sądu nigeryjskiego z dnia 10 maja 2013 r. i pisemnego oświadczenia pełnomocnika z dnia 19.04.2009r.) i miał możliwość udziału w postępowaniu sądowym. Rezygnacja zaś przez stronę z realizacji niektórych uprawnień procesowych (odmowa stawienia się w sądzie celem złożenia ustnych wyjaśnień) nie oznacza pozbawienia jej możliwości obrony swych praw. Skoro uczestnicy umocowali do działania w ich imieniu pełnomocnika, to musieli otrzymać pismo wszczynające spór, w tym przypadku - pozew z dnia 22 kwietnia 2008r. Istotny jest bowiem pozew, a nie pisma procesowe składane w toku postępowania już po ustanowieniu pełnomocnika do reprezentowania pozwanych (co miało miejsce w 2009r.).

Sąd pierwszej instancji nie znalazł też jakichkolwiek podstaw do przyjęcia tezy, że orzeczenie sądu nigeryjskiego z dnia 21 lutego 2014r. jest sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd pierwszej instancji zwrócił też uwagę na to, że w art. 1146 § 1 pkt 7 k.p.c. chodzi o sprzeczność z polskim porządkiem prawnym uznania (stwierdzenia wykonalności) orzeczenia sądu państwa obcego, a nie samego orzeczenia mającego podlegać uznaniu (stwierdzeniu wykonalności). Kontrola orzeczeń sądów zagranicznych co do zasady nie może bowiem polegać na badaniu prawidłowości rozstrzygnięcia. Odmowę uznania (stwierdzenia wykonalności) uzasadnia stwierdzenie jedynie takiej sprzeczności pomiędzy faktycznie wydanym rozstrzygnięciem a zakładanym modelem rozstrzygnięcia, która wiąże się z naruszeniem normy zaliczonej do podstawowych zasad porządku publicznego. Taka sytuacja, jego zdaniem, w niniejszej sprawie nie występuje. Sąd nigeryjski przeprowadził obszerne postępowania dowodowe, w tym dowody z zeznań świadków, dokumentów finansowych (przelewów). Postępowanie dotyczyło niewykonania umowy o dostawę towaru (płyty pilśniowych), przy zawarciu której czynny udział brał uczestnik R. B. (który w 2004r. uzyskał status większościowego akcjonariusza pozwanej Spółki). Z treści uzasadnienia wyroku (i pozwu) wynika również, że środki pieniężne celem realizacji umowy zostały przelane na rachunki bankowe pozwanych (uczestników, a więc i R. B.), która to umowa została wykonana tylko w części. Zasądzona wyrokiem należność (688 467,42 USD) to kwota, którą wierzyciel zapłacił dłużnikom, a która nie została przez nich zwrócona wobec niewykonania w pełni zobowiązania. Kwestia istnienia takiego obowiązku po stronie pozwanej może mieć różnorakie podstawy, bądź w ramach odpowiedzialności kontraktowej (art. 491 k.c.), bądź deliktowej (art. 415 k.c.), czy zwrotu nienależnego świadczenia (bezpodstawnego wzbogacenia). A zatem niewątpliwie zasądzona przez sąd nigeryjski należność (tj. jej forma) nie jest nieznaną polskiemu ustawodawcy, ani nie jest całkowicie sprzeczna z podstawowymi zasadami instytucji prawa cywilnego (gospodarczego).

Dlatego Sąd pierwszej instancji uznał, że zostały spełnione wszystkie niezbędne przesłanki do stwierdzenia wykonalności w stosunku do R. B. orzeczenia Federalnego Sądu Najwyższego N. w L. z dnia 21 lutego 2014 r. wydanego w sprawie (...). O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 11

ust. 1 pkt 6, w związku z § 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461) i w związku z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r.. poz. 1800).

W zażaleniu na to postanowienie R. B. zarzucił:

- błędną ocenę materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a ponadto naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 361 kpc oraz w zw. z art. 232 kpc przez zaniechanie wszechstronnej i obiektywnej analizy materiału dowodowego i na skutek powyższego stwierdzenie wykonalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenia Sądu zagranicznego wskutek pominięcia, że uczestnik w istocie nie wdał się w spór, gdyż nie został należycie powiadomiony, na skutek nieprawidłowego doręczenia lub też braku doręczenia pisma wszczynającego postępowanie w sprawie;

- naruszenie przepisów postępowania art. 1147 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego na skutek błędnej oceny materiału dowodowego oraz sprzeczności ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i na skutek powyższego przyjęcie, że pismo wszczynając postępowanie zostało prawidłowo doręczone uczestnikowi postępowania, pomimo, że dowód załączony do wniosku jest dokumentem nieczytelnym i z pewnością nie podpisanym przez uczestnika postępowania R. B. a tym samym w rzeczywistości Sąd winien wydać zarządzenie o zwrocie wniosku, gdyż nie nastąpiło prawidłowe doręczenie;

- naruszenie art. 1146 § 1 punktu 3 kodeksu postępowania cywilnego poprzez błędną ocenę materiału dowodowego na skutek powyższego nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, że uczestnikowi została należycie doręczony pierwszy odpis pozwu i odpis pozwu na podstawie, którego został wydany wyrok to jest drugi poprawiony pozew z dnia 11 listopada 2011 r. faktycznie takiego doręczenia pozwu nie było a tym samym uczestnik postępowania nie mógł się wdać w spór co do istoty sprawy, gdyż nie doręczono mu należycie i w czasie umożliwiającym podjęcie obrony pisma wszczynającego postępowanie;

- naruszenie art. 1146 § 1 punktu 4 kodeksu postępowania cywilnego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, że uczestnik postępowania mógł się bronić, gdyż ustanowił profesjonalnego pełnomocnika w sprawie a faktycznie do postępowania, które toczyło się na podstawie pozwu co do którego został wydany wyrok - co wynika z tłumaczenia przez biegłego sądowego wyroku z dnia 21 lutego 2014 roku wraz z uzasadnieniem (karta 71 oraz 82) pełnomocnik nie były ustanowiony i nie mógł reprezentować uczestnika postępowania;

- naruszenie art. 1146 § 1 punktu 7 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez uznanie, że wydany wyrok jest zgodny z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego) co spowodowało przyjęcie, że nie zaistniały okoliczności, o których mowa w w/w przepisach w stosunku do uczestnik postępowania, i na skutek powyższego wydanie błędnego orzeczenia w przedmiotowej sprawie.

W oparciu o te zarzuty uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zarządzenie zwrotu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania za I i II instancję, ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji bowiem, trafnie stwierdzając że wobec braku umowy pomiędzy Polską i Nigerią dotyczącej uznawania i wykonywania orzeczeń zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania cywilnego, w sposób nie dość wnikliwy zastosował te przepisy, w szczególności art. 1150 k.p.c. i art. 1151 k.p.c. oraz, w oparciu o nie odpowiednio

stosowane w tej sprawie, przepisy art. 1146 § 1 i 2 k.p.c., a także art. 1147 k.p.c. Wynika z nich, że orzeczenia sądów państw obcych w sprawach cywilnych, nadające się do wykonania w drodze egzekucji, stają się tytułami wykonawczymi po stwierdzeniu ich wykonalności przez sąd polski. Stwierdzenie wykonalności następuje, jeżeli orzeczenie jest wykonalne w państwie, z którego pochodzi, oraz nie istnieją przeszkody określone w art. 1146 § 1 i 2. Stwierdzenie wykonalności następuje na wniosek wierzyciela przez nadanie orzeczeniu sądu państwa obcego klauzuli wykonalności. Do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności należy dołączyć dokumenty wymienione w art. 1147, a ponadto dokument stwierdzający, że orzeczenie jest wykonalne w państwie, z którego pochodzi, chyba że wykonalność wynika z treści orzeczenia lub prawa tego państwa. Dokumenty wymienione w art. 1147 k.p.c. to: urzędowy odpis orzeczenia; dokument stwierdzający, że orzeczenie jest prawomocne, chyba że prawomocność orzeczenia wynika z jego treści; uwierzytelniony przekład na język polski dokumentów wymienionych w pkt 1 i 2 oraz w § 2. Paragraf 2 tego artykułu przewiduje, że jeżeli orzeczenie zostało wydane w postępowaniu, w którym pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy, należy przedstawić dokument stwierdzający, że pismo wszczynające postępowanie zostało mu doręczone. Zgodnie z art. 146 § 1 k.p.c. natomiast orzeczenie nie podlega uznaniu, jeżeli: nie jest prawomocne w państwie, w którym zostało wydane; zapadło w sprawie należącej do wyłącznej jurysdykcji sądów polskich; pozwanemu, który nie wdał się w spór co do istoty sprawy, nie doręczono należycie i w czasie umożliwiającym podjęcie obrony pisma wszczynającego postępowanie; strona w toku postępowania była pozbawiona możliwości obrony; sprawa o to samo roszczenie między tymi samymi stronami zawisła w Rzeczypospolitej Polskiej wcześniej niż przed sądem państwa obcego; jest sprzeczne z wcześniej wydanym prawomocnym orzeczeniem sądu polskiego albo wcześniej wydanym prawomocnym orzeczeniem sądu państwa obcego, spełniającym przesłanki jego uznania w Rzeczypospolitej Polskiej, zapadłymi w sprawie o to samo roszczenie między tymi samymi stronami; uznanie byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego).

W ocenie Sądu Apelacyjnego kluczowe znaczenie w tej sprawie ma art. 1147 § 2 k.p.c. przewidujący, że jeżeli orzeczenie zostało wydane w postępowaniu, w którym pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy, należy przedstawić dokument stwierdzający, że pismo wszczynające postępowanie zostało mu doręczone. Analiza dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę, przede wszystkim tłumaczenia dokumentów dotyczących przebiegu postępowania przed sądem nigeryjskim prowadzi do wniosku, wbrew stanowisku zaprezentowanemu w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że brak jest podstaw do stanowczego stwierdzenia, że R. B. wdał się w spór przed sądem nigeryjskim w sprawie oznaczonej numerem (...) i zakończonej wyrokiem Federalnego Sądu Najwyższego w Lagos z dnia 21 lutego 2014 r. Z tłumaczenia tego wyroku nie wynika aby pozwany ten zajął osobiście jakiegokolwiek stanowisko procesowe w toku postępowania przed tym sądem, a okoliczność reprezentowania go przez pełnomocnika wynika jedynie z oświadczenia tego pełnomocnika w sytuacji, gdy pozwany udzieleniu mu pełnomocnictwa zaprzecza. Skoro zatem wnioskodawca nie zdołał wykazać, że uczestnik R. B. wdał się w spór przed Federalnym Sądem Najwyższym w Lagos, zakończony wyrokiem którego wykonalności w sprawie niniejszej się domaga (wykazanie tej okoliczności wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji nie należało do uczestnika), konieczną przesłanką stwierdzenia tej wykonalności było przedstawienie przez wnioskodawcę dokumentu stwierdzającego, że pismo wszczynające postępowanie zostało R. B. doręczone. Wnioskodawca w tym zakresie powołał się jedynie na załącznik numer 2 do swojego pisma procesowego z dnia 19 czerwca 2017 roku, znajdujący się na karcie 312 akt. Jest to nieprzetłumaczona na język polski, mało czytelna, kserokopia z której wynika, że została nadana przesyłka (...) w L. na adres (...) S.A. ul. (...) w K. i odebrana 20 maja 2008 r. z podpisem nieczytelnym. Załącznik ten nie ma waloru dokumentu (kserokopia bez tłumaczenia), brak informacji co zawiera, a przede wszystkim z dających się odczytać informacji wynika, że korespondencja ta, nawet zakładając że był to odpis pozwu, nie została skierowana do R. B. jako osoby fizycznej mającej być pozwaną w sprawie.

Skoro zatem istnieją uzasadnione wątpliwości, że R. B. wdał się w spór (tu dodać należy, że pomimo wezwania - karta 269, 270 akt - wnioskodawca nie przedłożył pisma z dnia 11 listopada 2011 r. stanowiącego modyfikację żądania pozwu oraz pełnomocnictwa do reprezentowania R. B. przez S. A.) i nie został przedstawiony przez wnioskodawcę dokument stwierdzający, że pismo wszczynające postępowanie zostało mu doręczone, należy stwierdzić, że nie został spełniony, wynikający z art. 1151 § 2 k.p.c. w związku z art. 1147 § 2 k.p.c. wymóg pozwalający na stwierdzenie wykonalności

orzeczenia Federalnego Sądu Najwyższego w Lagos (Nigeria) z dnia 21 lutego 2014 r., sygnatura (...), w stosunku do R. B..

To stwierdzenie czyni zbędnymi dalsze rozważania kwestii podnoszonych tak w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, jak i w zażaleniu, dotyczących przebiegu postępowania i możliwości kierowania przez wnioskodawcę jako powoda w tym postępowaniu powództwa przeciwko R. B. jako osobie fizycznej. Na marginesie już tylko zatem należy zauważyć, że w okolicznościach tej sprawy nie ma żadnego dowodu na to, że R. B. jako osoba fizyczna zawierał jakąkolwiek umowę z wnioskodawcą.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 i 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSA Joanna Naczyńska SSA Ewa Tkocz SSA Tomasz Ślęzak